

У Х В А Л А
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лекаря Сергія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“

м. К и ї в
22 травня 2019 року
№ 30-у(II)/2019

Справа № 3-57/2019(1148/19)

Другий сенат Конституційного Суду України у складі суддів:

Тупицького Олександра Миколайовича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Лемака Василя Васильовича,
Мойсика Володимира Романовича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лекаря Сергія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України,

2015 р., № 6, ст. 40) стосовно виключення частини четвертої статті 31 Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 52, ст. 490).

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. До Конституційного Суду України звернувся Лекарь С.І. з клопотанням визнати таким, що не відповідає положенням статей 8, 22, частини першої статті 46, частини першої статті 58 Конституції України (є неконституційним), положення підпункту 1 пункту 11 розділу І Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76) стосовно виключення частини четвертої статті 31 Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–ХІІ (далі – Закон № 3723), яка передбачала таке:

„У разі відставки державного службовця, який не досяг віку, що дає право на призначення пенсії відповідно до цього Закону, але має страховий стаж, необхідний для призначення пенсії за віком у мінімальному розмірі, передбаченому абзацом першим частини першої статті 28 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“, і відпрацював на посадах першої чи другої категорії не менш як п’ять років, йому виплачується щомісячно 85 відсотків його посадового окладу з урахуванням надбавок за ранг та за вислугу років до досягнення віку, що дає право на призначення пенсії відповідно до цього Закону. У разі наявності (набуття) права на пенсію державним службовцем, який вийшов у відставку, він має право вибору між отриманням виплати у зв’язку з відставкою або пенсії, у тому числі відповідно

до цього Закону, чи щомісячного довічного грошового утримання, що виплачується замість пенсії”.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається, що Лекарь С.І. обіймав посаду заступника Міністра внутрішніх справ України – керівника апарату та до досягнення пенсійного віку вийшов у відставку. У зв'язку з цим Міністерство внутрішніх справ України (далі – Міністерство) наказом від 5 березня 2014 року № 257 відповідно до статті 31 Закону № 3723 встановило виплачувати йому щомісячно 85 відсотків посадового окладу заступника Міністра внутрішніх справ України – керівника апарату з урахуванням надбавок за ранг та вислугу років до досягнення віку, що дає право на призначення пенсії згідно з Законом № 3723.

З набранням чинності 1 січня 2015 року положенням підпункту 1 пункту 11 розділу I Закону № 76 частину четверту статті 31 Закону № 3723 було виключено, тому Міністерство припинило нараховувати та виплачувати автору клопотання зазначені щомісячні виплати.

Окружний адміністративний суд міста Києва постановою від 2 червня 2017 року, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 18 жовтня 2017 року, у справі за позовом Лекаря С.І. до Міністерства про визнання протиправними дій та зобов'язання вчинити певні дії позовні вимоги задовольнив повністю: визнав протиправними дії Міністерства щодо припинення щомісячних виплат Лекарю С.І. з 1 січня 2015 року, зобов'язав відповідача поновити виплати та стягнути з Міністерства на користь Лекаря С.І. заборгованість з цих виплат за період з 1 січня 2015 року по 25 травня 2017 року.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 19 вересня 2018 року задовольнив касаційну скаргу Міністерства, скасував вказані рішення адміністративних судів та відмовив Лекарю С.І. у задоволенні позову. В обґрунтування свого рішення суд касаційної інстанції зазначив, зокрема, що внесеними Законом № 76 до

статті 31 Закону № 3723 змінами з 1 січня 2015 року скасовано право державних службовців першої та другої категорій, які не досягли віку, що дає право на призначення пенсії відповідно до Закону № 3723, але мають страховий стаж, необхідний для призначення пенсії за віком у мінімальному розмірі, передбаченому абзацом першим частини першої статті 28 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“, і відпрацювали на посадах першої чи другої категорії не менш як п’ять років, на щомісячну виплату 85 відсотків посадового окладу з урахуванням надбавок за ранг та за вислугу років до досягнення віку, що дає право на призначення пенсії відповідно до Закону № 3723. Отже, з 1 січня 2015 року частина четверта статті 31 Закону № 3723 щодо державних службовців, які перебувають у відставці, застосуванню не підлягає. Тому Міністерство правомірно припинило нарахування та виплату Лекарю С.І. названих виплат.

Автор клопотання вважає, що застосоване в остаточному судовому рішенні в його справі положення підпункту 1 пункту 11 розділу I Закону № 76 суперечить статтям 8, 22, частині першій статті 46, частині першій статті 58 Основного Закону України.

Обгрунтовуючи свої твердження, Лекарь С.І. посилається на положення Конституції України, законів України, юридичні позиції Конституційного Суду України та судові рішення у його справі.

2. Другий сенат Конституційного Суду України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв’язку з постановленням неодностайно Першою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 14 березня 2019 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить із такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо з дня набрання

законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга).

Остаточним судовим рішенням у своїй справі автор клопотання вважає постанову Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 19 вересня 2018 року. Конституційна скарга надійшла до Конституційного Суду України 18 лютого 2019 року, а отже, строк на її подання пропущено.

Другий сенат Конституційного Суду України зазначає, що Лекарь С.І. не дотримав вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а його конституційна скарга є такою, що подана з порушенням встановленого цим законом строку.

Лекарь С.І. звертається до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути його справу із мотивів суспільного інтересу, проте Другий сенат Конституційного Суду України вважає, що підстав для визнання розгляду його конституційної скарги із вказаних мотивів у розумінні частини другої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ немає.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 36, 55, 56, 62, 67, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лекаря Сергія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII стосовно виключення частини четвертої статті 31 Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–XII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**